

RZEŻBA W PRZESTRZENI
PUBLICZNEJ
DLA NIEPODLEGŁEJ 2023

CENTRUM
RZEŻBY
POLSKIEJ

Biogramy uczestników

II Kongresu *Rzeźba wszędzie?*

dr hab. Maciej Aleksandrowicz, prof. ASP

Studia na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (1992–1998) w pracowni prof. Stanisława Słoniny oraz w Instytucie Historii Sztuki na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego (1999–2002). Wykłada na Wydziale Rzeźby ASP w Warszawie w Pracowni Projektowania Przestrzennego (od 2007); prodziekan Wydziału Rzeźby (2008–2012). Stypendium twórcze Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2008, 2019). Wielokrotnie prezentował wystawy indywidualne, m.in.: „Sprawiedliwość” w Galerii Salon Akademii (2019); „Ogrody starości” w Centrum Sztuki Galeria EL w Elblągu (2020). Uczestnik wielu wystaw zbiorowych w kraju i za granicą. Wykładał gościnnie na uczelniach w kraju i za granicą, w tym w ramach programu Erasmus. Organizuje i prowadzi warsztaty poświęcone sztuce w przestrzeni publicznej i site-specific dla polskich i zagranicznych grup studentów. Recenzent kilkudziesięciu przewodów doktorskich, postępowań habilitacyjnych, promotor doktoratów. Publikacje tekstów w licznych czasopismach o tematyce artystycznej oraz katalogach wystaw. Kurator wystaw rzeźby. Wielokrotny sędzia, w tym przewodniczący w sądach konkursowych na rzeźby i pomniki w przestrzeni publicznej, organizator konkursów na pomniki z ramienia instytucji publicznych. Laureat konkursów na rzeźby i pomniki w przestrzeni publicznej, w tym: I miejsce w konkursie na wykonanie monumentalnych rzeźb do Mauzoleum Bitwy pod Ostrołęką, I miejsce w konkursie na pomnik Żołnierzy Poległych na Misjach w Warszawie, wyróżnienie w międzynarodowym konkursie na formę przestrzenną upamiętniającą Polaków ratujących Żydów. Uczestnik wielu grup eksperckich, w tym dwukrotnie członek Rady Programowej Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, kierujący grupą ds. oceny stanu technicznego Polskiego Cmentarza Wojennego w Katyniu na zlecenie Stowarzyszenia Architektów Polskich i Rady Pamięci Walk i Męczeństwa. Członek Zarządu Głównego Związku Polskich Artystów Plastyków.

Stypendysta Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Jorku na pobyt i badania sztuki w przestrzeni publicznej w Florida International University – College of Communication, Architecture + The Arts, Miami Beach Urban Studio, USA. Od 2020 dyrektor Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, redaktor naczelny Kwartalnika Rzeźby „Orońsko”, organizator i prowadzący program własny CRP „Rzeźba w przestrzeni publicznej dla Niepodległej” dot. realizacji form rzeźbiarskich i działań konserwatorskich w przestrzeni publicznej w Polsce, skierowany do samorządów lokalnych.

prof. dr Janusz Bałdyga

Autor rysunków, obiektów, instalacji, performansów i działań ulicznych. Studia na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (1974–1979). Dyplom w pracowni prof. Stefana Gierowskiego. Członek i współzałożyciel grupy artystycznej Pracownia (1976–1981), współprowadzący pracownię w Studenckim Centrum Środowisk Artystycznych Dziekanka (1976–1979) w Warszawie. Od 1979 członek teatru Akademia Ruchu. Obecnie pedagog w Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu, gdzie prowadzi Pracownię Rzeźby i Działań Przestrzennych – Performance na Wydziale Rzeźby. Brał udział w licznych wystawach, sympozjach i manifestacjach artystycznych w kraju oraz za granicą, m.in. w Niemczech, Holandii, Szkocji, Austrii, Rosji, Tajwanie, Białorusi, Szwajcarii, Izraelu, Norwegii, Hiszpanii, Japonii, Indonezji, Ukrainie, Chinach i USA.

Zajmuje się przede wszystkim obiektem i działaniami typu performance. Artysta wypracował swój oryginalny styl. Konsekwentnie redukuje język i środki artykulacji, kreatywnie wykorzystując proste elementy, takie jak deska, gwoździe, linki, woda, tkanina, szkło i tworzy z nich proste struktury – linię, okrąg, prostokąt, punkt. Elementem konstrukcyjnym działań performatywnych, narzędziem opisywania przestrzeni oraz świadectwem zmagania się z materią staje się często ciało artysty. Działania Bałdygi w dużym stopniu nasuwają poczucie wciągania widza w przestrzeń i przebieg rytuału. Ich podtekst społeczny, polityczny czy filozoficzny nie pozostawia wątpliwości co do kraju i tradycji pochodzenia artysty, a zarazem nie zaciera uniwersalnego wymiaru tak bardzo indywidualnych komunikatów.

dr hab. Katarzyna Chrudzimska-Uhera, prof. UKSW

Związana zawodowo z Uniwersytetem Kardynała Stefana Wyszyńskiego: kierowniczką Katedry Sztuki Nowoczesnej i Współczesnej, w latach 2014–2020 dyrektorką Instytutu Historii Sztuki. Historyczka sztuki nowoczesnej i współczesnej specjalizująca się w rzeźbie polskiej schyłku XIX i XX wieku. Autorka monografii i artykułów koncentrujących się wokół zagadnień: ewolucji istoty i miejsca rzeźby w przestrzeni publicznej, wystawienniczej i prywatnej; narodowotwórczej i państwowotwórczej roli sztuki oraz stylu narodowego; Zakopanego jako środowiska artystycznego i kolonii artystycznej. Członkini-ekspertka Zespołu do Spraw Warszawskich Historycznych Pracowni Artystycznych działającego na rzecz ochrony,

dokumentowania i promowania historycznych pracowni artystycznych, stanowiących element tożsamości kulturowej Warszawy. W latach 2017–2022 wykonawczynie projektów badawczych NPRH, MKiDN oraz Instytutu Polonika w zakresie badań nad dziedzictwem Polonii w USA. W latach 2018–2019 współkoordynatorka i wykonawczynie grantu MKiDN „Sztuki wizualne 2018” w zakresie opracowania źródłowego polskiego piśmiennictwa o rzeźbie z lat 1957–1981. W 2012 roku stypendystka MKiDN w dziedzinie „Opieka nad zabytkami”.

dr inż. arch. Maria Dankowska

Architektka i urbanistka specjalizująca się w ochronie dziedzictwa kulturowego, zabytków oraz krajobrazu kulturowego. Główna specjalistka w Narodowym Instytucie Dziedzictwa w Oddziale Terenowym w Łodzi. Wykładowczyni w Międzynarodowym Centrum Kultury w Krakowie. Absolwentka Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska na Politechnice Łódzkiej, studiów doktoranckich Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej, podyplomowych studiów Ochrona dziedzictwa – miasta historyczne Politechniki Warszawskiej oraz European Summer School – Urban Design Task Force in Potsdam, The Prince of Wales’s Institute of Architecture. Specjalistka w zakresie architektury i urbanistyki, w szczególności ochrony i kształtowania krajobrazu kulturowego. Autorka i współautorka kilkadziesiąt publikacji z zakresu ochrony dziedzictwa kulturowego, planowania przestrzennego oraz krajobrazu kulturowego, współautorka projektów i inwentaryzacji architektonicznych (w tym obiektów zabytkowych), współautorka opracowań eksperckich z zakresu ochrony zabytków i krajobrazu historycznego oraz dokumentów i opracowań urbanistycznych (w tym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz planów miejscowych). Do końca lutego 2022 roku adiunktka w Instytucie Architektury i Urbanistyki Politechniki Łódzkiej, współpracowniczka Uniwersytetu Łódzkiego, a także Miejskiej Pracowni Urbanistycznej w Łodzi oraz pracowni projektowych w zakresie architektury oraz konserwacji zabytków. W kadencji 2018–2021 prezeska Zarządu Towarzystwa Urbanistów Polskich oddział w Łodzi, obecnie członkini zarządu TUP/oŁ. Członkini Stowarzyszenia Architektów Polskich (SARP), działająca w latach 2017–2018 w zespole Zarządu Głównego SARP ds. dziedzictwa historycznego. W ostatnich latach współpracowała jako członkini w zespołach eksperckich m.in. ds. zadań z zakresu rewitalizacji przy Urzędzie Miasta Łodzi (w tym członkini Komitetu Rewitalizacji m. Łodzi), członkini zespołu eksperckiego ds. Wojewódzkiego Programu Opieki nad Zabytkami, członkini Wojewódzkiej Rady Ochrony Zabytków przy Łódzkim Wojewódzkim Konserwatorze Zabytków w Łodzi. Członkini Gminnych Komisji Architektoniczno-Urbanistycznych w tym ekspertka MKUA miasta st. Warszawy. Obecnie członkini Głównej Komisji Konserwatorskiej oraz Wojewódzkiej Komisji Urbanistyczno-Architektonicznej województwa łódzkiego, członkini Polskiego Komitetu Narodowego Międzynarodowej Rady Ochrony Zabytków ICOMOS współpracująca z Komisją Ochrony Dziedzictwa Miast.

mgr Julita Dembowska

Historyczka sztuki, absolwentka Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Pracuje w Dziale Sztuki Muzeum Tatrzańskiego, zajmuje się spuścizną Władysława Hasióra w Muzeum Tatrzańskim i zakopiańską sztuką powstałą po 1945 roku, od 2021 koordynatorka Galerii Władysława Hasióra. Kuratorka wystaw oraz wydarzeń kulturalnych prezentujących sztukę Władysława Hasióra oraz powojennych twórców związanych z zakopiańskim środowiskiem artystycznym. Autorka programu rozbudowy kolekcji sztuki współczesnej w Muzeum Tatrzańskim. Współredaktorka magazynu „Not. Fot. Notatnik fotograficzny Władysława Hasióra”, autorka opracowań na temat sztuki Władysława Hasióra.

Adi Englman

Historyczka sztuki, kuratorka i wydawczyni. Założycielka i dyrektorka artystyczna Marcel Art Projects NPO – niezależnej platformy non-profit zajmującej się badaniami i promocją sztuki Izraela (zał. 2013, Tel Awiw). Prowadzi niezależne badania nad eksperymentalną sztuką Izraela lat 60. i 70. XX wieku. W swojej pracy badała i prezentowała twórczość Daniego Karavana, a także stworzyła wystawy i książki poświęcone jego unikalnym, monumentalnym rzeźbom publicznym. W latach 2014–2016 była pomysłodawczynią i kuratorką miejskiego projektu artystycznego „50 lat pomnika Negew / 50 lat sztuki publicznej Daniego Karavana” we współpracy z Muzeum Sztuki Negew, gminą Beer Szewa i Uniwersytetem Ben-Guriona w Beer Szewie. Wśród książek, które zainicjowała i wydała są: „Dani Karavan: Człowiek, który dał głos miejscom – dla młodego widza” (2023, współwyd. Asia i Marcel), „Dani Karavan: The Negev Monument – zbiór esejów” (2016, wyd. Marcel), „Dani Karavan: Módlcie się o pokój w Jerozolimie – przewodnik artystyczny na ścianie Knesetu” (2013, wyd. Jerozolimski Sezon Kultury). Englman jest kuratorką wystawy „Dani Karavan: Artysta/Obywatel” prezentowanej w Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku (współpraca: Noa Karavan-Cohen i Bartłomiej Struzik) od 8 października 2023 do 11 lutego 2024.

prof. dr hab. Jerzy Fober

Rzeźbiarz, dydaktyk akademicki. W latach 1974–1979 uczył się w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych im. Antoniego Kenara w Zakopanem, następnie od 1979 do 1984 studiował na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, w pracowni profesora Stanisława Kulona, gdzie w 1984 roku otrzymał wyróżnienie za pracę dyplomową *Złożenie do grobu*. W 1982, jeszcze na studiach, wspólnie z Andrzejem Szarkiem i Czesławem Podlesnym założył grupę artystyczną „...kim jesteś”. W wystawach grupy uczestniczył do 1990 roku. Od 1986 zajmuje się dydaktyką artystyczną. W roku 2000 otrzymał tytuł profesora sztuk plastycznych. Obecnie prowadzi Pracownię Rzeźby w Instytucie Sztuk Plastycznych w Cieszynie na Wydziale Sztuki i Nauk o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. W latach 1996–2011 prowadził Pracownię Rzeźby na kierunku Malarstwa i Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach, a w okresie

2011–2015 w Akademii umeni w Bańskiej Bystrzycy na Słowacji. Wielokrotny stypendysta Ministerstwa Kultury i Sztuki, obecnie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (1985, 1987, 1991, 1999 i 2004).

dr Dariusz Fodczuk

Artysta wizualny, performer. Studiował na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie oraz Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. Zajmuje się działalnością artystyczną, kuratorską i dydaktyczną. W swoich działaniach często podejmuje się krytycznego sprzeciwu wobec kontroli w sztuce i instytucjach kultury. Jego prace pokazywane były na ponad 200 festiwalach i wystawach zbiorowych i ponad 40 pokazach i wystawach indywidualnych w Polsce, Europie, Ameryce Północnej i Azji. Pracuje na Akademii Sztuki w Szczecinie, gdzie od roku 2021 jest dziekanem Wydziału Sztuki Mediów.

prof. Jacek Jagielski

Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Poznaniu (1978–1984). Dyplom z wyróżnieniem w zakresie rzeźby w pracowni prof. Józefa Kopczyńskiego i rysunku w pracowni prof. Jarosława Kozłowskiego. Stypendysta Ministra Kultury i Sztuki w 1985 roku. Rezydent w Fundacji im. Henry'ego Moore'a w Berllanderi Sculpture Workshop w Wielkiej Brytanii. Laureat konkursów rzeźbiarskich. Od 1984 pedagog na macierzystej uczelni. Pełnił liczne funkcje w jej strukturach, był prodziekanem, kierownikiem studiów podyplomowych, dziekanem, a następnie, przez dwie kadencje do 2016, prorektorem do spraw artystycznych. Pełnił również funkcje komisarza wystaw, organizatora plenerów, prezentacji, wykładów czy współorganizatora konferencji naukowych, zasiadał w jury licznych konkursów, zespołach oraz ciałach kolegialnych. Członek Rady Programowej Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku (2008–2011) oraz Rady Programowej Galerii Działań w Warszawie. Współpracuje z Centrum Edukacji Artystycznej w Warszawie. Związany z Galerią „AT” w Poznaniu oraz warszawską Galerią Działań i Galerią „XXI”. Sprawuje opiekę artystyczną nad Art Life University Gallery w Poznaniu. Laureat nagród i odznaczeń: Medal Komisji Edukacji Narodowej (2009), Medal Srebrny za Długoletnią Służbę (2011), Srebrny i Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2014, 2020). Obecnie pracuje na Uniwersytecie Artystycznym im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu, gdzie prowadzi Pracownię Rzeźby na Wydziale Rzeźby.

Barbara Jędrzejczyk

Przewodnicząca warszawskiego stowarzyszenia Miasto Jest Nasze. Organizatorka i pomysłodawczyni warszawskich edycji „Nocy Świątyni”, członkini zespołu Biennale Nieużytków 2022 oraz autorka pracy podczas warszawskiego festiwalu Warszawy w Budowie 2022. „Walka o ulice”. Zaangażowana w akcje związane z bezpieczeństwem pieszych oraz zrównoważonym transportem. Inicjatorka raportów promujących

aktywną mobilność w mieście „Pieszko i rowerem przez miasto”, „Autostop – doświadczenia osób, które zrezygnowały, bądź ograniczyły korzystanie z samochodu” oraz „Zbiorkom jest ok!” – o transporcie zbiorowym podczas pandemii Covid 19. Jest również licencjonowaną przewodniczką po Warszawie.

Eva (Hava) Karavan

Urodziła się w 1931 roku w Warszawie. W 1939 roku wraz z rodziną uciekła przed nazistami do Białegostoku, skąd rodzinę na rok przesiedlono na Syberię. Po uwolnieniu osiedlili się w Uzbekistanie. Po zakończeniu wojny, w 1946 roku, rodzina powróciła do Polski. Eva ukończyła naukę w gimnazjum i zdała egzaminy maturalne w Polsce.

W 1950 roku wyemigrowała do Izraela, stała się członkiem kibucu Harel i poznała swojego przyszłego męża, Daniego Karavana. Od początku lat 70. podróżowała po całym świecie, towarzysząc Daniemu w realizacji jego projektów. W tym czasie przez kilka lat małżeństwo mieszkało we Florencji i Paryżu. Eva prowadziła zajęcia z gimnastyki zdrowotnej, a w późniejszym okresie została korespondentką kulturalną kilku izraelskich gazet i magazynów. Małżeństwo żyło wspólnie do momentu śmierci Daniego Karavana w maju 2021 roku. Para doczekała się trzech córek i dwojga wnucząt.

Yael Karavan

Międzynarodowa performerka, aktorka, tancerka, nauczycielka i dyrektorka artystyczna Karavan Ensemble. Artystka urodziła się w Izraelu, a dorastała we Florencji, Paryżu i Londynie. W swoich badaniach nad tańcem podróżowała po Europie, Japonii, Rosji i Brazylii, studiując z artystami i zespołami, którymi się inspirowała, poszukując fizycznego języka ekspresji łączącego Wschód i Zachód oraz taniec i teatr. Yael Karavan ma 25-letnie doświadczenie w tańcu butoh. Studiowała i pracowała m.in. z takimi mistrzami butoh jak Kazuo Ohno, Tadashi Endo, Carlotta Ikeda, Yumiko Yoshioka, Akiko Motofuji, Ko Morobushi i Katsura Kan. Przez prawie 8 lat była członkinią Teatru Tańca MaMu Tadashiego Endo, a przez 3 lata Ten-Pen-Chi prowadzonego przez Yumiko Yoshiokę.

Jej prace opisywane są jako poezja wizualna, czerpiąca z elementów butoh, tańca, pantomimy, klaunady, teatru fizycznego i wizualnego, bardzo często w kontekście konkretnego miejsca. Obecna praca Karavan odnosi się do pilnych kwestii społeczno-politycznych, takich jak zmiany klimatyczne, imigracja, różnorodność i nierówność. Przeplata oniryczne klimaty z nutą humorystyczną, balansując na cienkiej granicy między tragizmem a komizmem, intymnością a zbiorowością. Jej prace prezentowane są na całym świecie w teatrach, galeriach, muzeach, a także w nieoczekiwanych miejscach. Od 1999 roku Karavan specjalizuje się w butoh i naucza w szkołach i na uniwersytetach na całym świecie.

www.yaelkaravan.com

Noa Karavan-Cohen

Przez ostatnie 40 lat inicjowała, kuratorowała, produkowała i reżyserowała projekty kulturalne, wydarzenia artystyczne, międzynarodowe konferencje, wystawy i filmy dokumentalne. Współpracowała z takimi instytucjami jak: Komisja Europejska, Muzeum w Luwrze, UNESCO, DOCOMOMO, Beaux Arts, Forecast Public Art i Arts Arena, a także z wieloma wiodącymi kanałami telewizyjnymi i muzeami na całym świecie.

W 2002 roku rozpoczęła współpracę ze swoim ojcem, Danim Karavanem, opracowała archiwum jego twórczości, współkuratorowała serię retrospektywnych wystaw ojca w głównych muzeach na całym świecie i współredagowała jego katalogi. Noa zarządzała działaniami ojca w Paryżu, Florencji i Tel Awiwie. Obecnie nadzoruje projekty, publikacje i wystawy na całym świecie dedykowane jego twórczości.

Noa jest prezesem stowarzyszenia Artists for Public Art 1777, założonego przez wiodących artystów w dziedzinie sztuki publicznej, którego celem jest egzekwowanie praw artystów i ochrony dzieł sztuki w domenie publicznej. Od 2014 roku jest dyrektorem artystycznym NowYouSeeMe! International Public Art Short Film Contest, który zainicjowała we współpracy z Journées Internationales du Film sur l'Art w Luwrze. W jury zasiadali tacy artyści jak: Wim Wenders, Daniel Buren, Anish Kapoor, Jaume Plensa, Jochen Gerz i Kimsooja. Od 2012 roku jest współreżyserką, producentką i redaktorką merytoryczną projektu dokumentalnego „Archive of the Future”, który zainicjowała w Izraelu w celu zachowania dziedzictwa kulturowego izraelskich intelektualistów. W 2010 roku zainicjowała Międzynarodowe Sympozjum „The Fate of Public Art”, we współpracy z Centre of World Heritage przy UNESCO, które zgromadziło artystów, naukowców, historyków sztuki, urbanistów, architektów, kuratorów, prawników, ekspertów finansowych, decydentów i specjalistów ds. dziedzictwa kulturowego z całego świata, aby zbadać możliwe sposoby ochrony dzieł sztuki w domenie publicznej. W ciągu ostatnich 30 lat Noa była inicjatorką i producentką wielu filmów dokumentalnych, m.in.: „Air, Light and Utopia” (1994), „Grain of Sand” (1999), „The White City of Tel Aviv” (2003), „Unto Thy Land” (2007) i „The Garden That Doesn't Exist” (2021). Posiada tytuł licencjata w dziedzinie kina i teatru (Tel Aviv University, 1987), tytuł magistra w dziedzinie komunikacji międzykulturowej (Sorbonne, 1990) i MBA (University of London, 1992).

arch. Małgorzata Kolesińska

Architektka, projektantka wnętrz i architektury. Absolwentka Wydziału Architektury Politechniki Gdańskiej. Wieloletnia pracowniczka Urzędu Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Odbiła staż we Francji w dziedzinie ochrony dziedzictwa kulturowego finansowany przez rząd francuski. Brała udział w licznych szkoleniach i seminariach poświęconych ochronie zabytków, m.in. w seminarium Ostsee Akademie poświęcone „Ochronie zabytków w miastach hanzeatyckich”. Autorka opublikowanego referatu „Współczesne problemy konserwatorskie Gdańska”. Od 2012 związana z Gdańskim Zarządem Dróg i Zieleni, początkowo jako inspektor ds. utrzymania pomników, później kierownik Działu Przestrzeni Publicznej, Główna specjalistka ds. pomników i architektury, zastępca kierownika Działu Zieleni i obecnie kierowniczka

Działu Pomników, Cmentarzy i Obiektów Rekreacyjnych. Od początku zatrudnienia w GZDiZ czynnie uczestniczyła w pracach komisji ds. pomników w Gdańsku, powoływanej zarządzeniem prezydenta miasta Gdańska każdorazowo na czas trwania kadencji prezydenta.

dr hab. Jarosław Kozakiewicz, prof. ASP

Jarosław Kozakiewicz to artysta, którego dzieła sytuują się na pograniczu rzeźby, nauki i architektury. W centrum trwającej od prawie trzech dekad praktyki artystycznej artysty znajduje się niezmiennie ludzkie ciało. Kozakiewicz łączy je z otaczającym światem w rzeźbach, działaniach typu environment, schematach architektonicznych i projektach kształtowania krajobrazu realizowanych w Polsce i Europie.

Czołowy historyk architektury Joseph Rykwert pisał: „Dzisiaj bardzo rzadko – o ile w ogóle – spotyka się artystów, którzy byliby tak bardzo zainteresowani mechaniką ciała w jego relacjach z otoczeniem jak Jarosław Kozakiewicz”. Artystyczno-architektoniczne projekty Kozakiewicza czerpią z niezwykle wszechstronnych inspiracji, które uwzględniają genetykę, fizykę, astronomię, a także współczesne myślenie o ekologii oraz starożytną kosmologię. Rezygnując z poczucia pewności, które oferuje nauka, Kozakiewicz dzieli się z odbiorcą poetyckimi badaniami w dziedzinie natury wcielonego bytu. Poszukiwania artysty zaowocowały m.in. utopijnymi i krytycznymi projektami z zakresu architektury i sztuki ziemi. Niektóre z nich zostały nagrodzone w prestiżowych konkursach architektonicznych. Twórca otrzymał wyróżnienie w konkursie na projekt Centrum Sztuki Współczesnej w Toruniu Znaki Czasu (2004). W 2005 roku projekt Kozakiewicza wygrał międzynarodowy konkurs na Park Pojednania w pobliżu muzeum w Auschwitz-Birkenau, a w 2007 roku ukończony został „Projekt Mars” – przedsięwzięcie przekształcające krajobraz po byłej kopalni węgla brunatnego wokół jeziora Baerwalde w Niemczech. Realizacja przyjęła postać wałów ziemnych uformowanych w ogromny kształt ludzkiego ucha. Inne projekty to często utopijne propozycje rozwiązań ekologicznych lub symbolicznych w zakresie planowania przestrzennego („Transfer”, 2006) lub architektury („Oxygen Towers”, 2005). W 2006 roku Kozakiewicz reprezentował Polskę na 10. Międzynarodowej Wystawie Architektury w Wenecji. Ostatnie realizacje rzeźbiarskie artysty odwołują się do jego prac z lat 90. XX wieku (powstałych po ukończeniu studiów rzeźbiarskich na warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych i Cooper Union for Advancement of Science and Art w Nowym Jorku). Projekty te – niebędące ani schematami architektonicznymi, ani systemami konstrukcyjnymi – należy rozumieć, podobnie do architektury Malewicza, jako obiekty stymulujące wyobraźnię. Geometria tych prac – analogicznie do modułora Le Corbusiera, systemu proporcji opartego na ludzkim ciele – wywodzi się z organizacji zmysłowej.

dr Anna M. Leśniewska-Zagrodzka

Krytyczka sztuki, niezależna kuratorka. Badania nad sztuką nowoczesną i współczesną prowadziła w Instytucie Sztuki PAN, w Muzeum Narodowym w Warszawie. Specjalizuje się w rzeźbie polskiej XX

i XXI wieku. Autorka monografii i artykułów koncentrujących się wokół zagadnień miejsca rzeźby w narracji historycznej i problemowej oraz w kontekście przestrzeni publicznej, z uwzględnieniem ekspozycji galeryjnych i muzealnych. Zajmuje się również zagadnieniem formy w kontekście współczesnych narracji wizualnych oraz problematyką pamięci w przestrzeni publicznej. Obecnie jest wykładowczynią w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

Pracę naukowo-dydaktyczną łączy z praktyką kuratorską, jest autorką ponad 50 wystaw (m.in. w Galerii Zachęta w Warszawie, Muzeum Narodowym w Warszawie) oraz towarzyszących im wydawnictw. W Muzeum im. Anny i Jarosława Iwaszkiewiczów w Stawisku pełniła funkcję przewodniczącej Rady Muzeum (2000–2004). W latach 2018–2019 wykonawczyni grantu MKiDN „Sztuki wizualne 2018” w zakresie opracowania źródłowego polskiego piśmiennictwa o rzeźbie z lat 1957–1981. Jest członkinią Sekcji Polskiej AICA (Association Internationale des Critiques d’Art).

dr hab. Tomasz Matuszewicz, prof. PP

Studiował malarstwo i rzeźbę w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu (ob. Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu). Debiutował w 1993 roku na wystawie „Nowe pokolenie w sztuce polskiej. Idee poza ideologią” w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie. Doktorat w 2003 na Wydziale Rzeźby i Działań Przestrzennych, ASP w Poznaniu. Habilitacja w 2013 na Wydziale Rzeźby i Działań Przestrzennych, UAP w Poznaniu. Od roku 2000 pracuje na WAPP w Katedrze Rysunku, Malarstwa, Rzeźby i Sztuk Wizualnych. Od 2019 przewodniczący Komisji Urbanistyki, Planowania Przestrzennego i Architektury PAN Oddział w Poznaniu.

Realizuje się w zakresie obiektów malarskich, malarstwa sztalugowego i architektury. Projektuje także wnętrza i wyposażenie kościołów, w zakresie rzeźby i witrażu, jest autorem instalacji, obiektów i rzeźb wpisanych w architekturę i otoczenie. Prowadzi również działania interaktywne z pogranicza scenografii i intermedii. Uczestniczy w wystawach w kraju i za granicą.

Nagrody i wyróżnienia: stypendium Miasta Poznania dla Młodych Twórców, 1994; Srebrny Medal Salonu Rzeźby – Wiosna 97, Warszawa, 1997; laureat w konkursie na projekt wnętrza wystroju kościoła Ojca Pio w Poznaniu, 2007; jeden z laureatów w konkursie na rzeźbę dla Warszawy, 2009; Medal *Res Necessaria Hominum Pro Regionalibus et Urbanis Studiis* PAN Komisji Urbanistyki i Planowania Przestrzennego Oddział w Poznaniu *Natura Tutela*, 2014; wyróżnienie w konkursie na pomnik Wypędzonych Wielkopolan w Poznaniu (w zespole z J. Matuszewicz), 2021; I miejsce i realizacja 2023, konkurs na rzeźbę upamiętniającą 50-lecie Polskiego Teatru Tańca (w zespole z J. Matuszewicz).

mgr inż. arch. Piotr Musiałowski

Studia na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej ukończył w 2004 roku, dyplom pod opieką prof. Ewy Kuryłowicz. Od 2007 prowadzi autorską pracownię 2pm architektki. Brał udział w wielu konkursach architektonicznych, specjalizuje się w obiektach użyteczności publicznej. Najważniejsze osiągnięcia zawodowe to: Grand Prix w konkursie Łazienka KOŁO 2007 w Kazimierzu Dolnym wraz z Łukaszem Przybyłowiczem – projekt zrealizowany w roku 2012; I nagroda w konkursie na Pawilon Polski na wystawę EXPO 2015 w Mediolanie – projekt zrealizowany; I nagroda w konkursie na pomnik Polaków Ratujących Żydów w czasie II wojny światowej zlokalizowany na placu Grzybowskiem w Warszawie – w trakcie prac projektowych od roku 2015 do dzisiaj; I nagroda w konkursie architektonicznym na zagospodarowanie punktów wejść do Tatrzańskiego Parku Narodowego – wejścia do Doliny Strążyskiej, Doliny Małej Łąki oraz na Palenicy Białczańskiej zrealizowane w latach 2018–2023; wyróżnienie honorowe w konkursie na Upamiętnienie Polaków ratujących Żydów w czasie okupacji niemieckiej Ratującym Ocaleni, zlokalizowane przy Muzeum Historii Żydów Polskich w Warszawie; I nagroda w konkursie na Kompleks urządzeń uzdrowiskowych w zieleni parkowej (tężnia, pijalnia uzdrowiskowa, oranżeria, fontanna), Busko Zdrój – projekt zrealizowany w roku 2021; I nagroda w konkursie na projekt obiektów sportowych UAM w Poznaniu – projekt zrealizowany w zakresie zagospodarowania terenu (stadion lekkoatletyczny, boisko do piłki nożnej); I nagroda w konkursie na projekt Energoefektywnego Przedszkola w Michałowicach pod Warszawą – projekt w trakcie realizacji.

prof. dr. hab. Jarosław Perszko

Profesor sztuki. Absolwent Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu (1989). Od 2002 roku pracuje na Wydziale Architektury Politechniki Białostockiej. Prowadzi zajęcia z rzeźby, modelowania i działań przestrzennych na kierunku Architektura Wnętrz. Pracuje również na kierunku Technologia Teatru Lalek w Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie, filia w Białymstoku.

Rzeźbiarz, performer, autor obiektów intermedialnych, scenografii do filmu, teatru dramatycznego i lalkowego. Autor realizacji form w przestrzeni publicznej i pomnikowych. Wystawy indywidualne i zbiorowe w czołowych instytucjach kulturalnych, takich jak Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku czy Muzeum Narodowe w Rydze. Prace w zbiorach: Muzeum Narodowego w Szczecinie, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, Mazowieckiego Centrum Sztuki Współczesnej „Elektrownia” w Radomiu oraz w kolekcjach prywatnych w Polsce i za granicą. Uhonorowany m.in. Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” w 2019.

dr Renata Piątkowska

Historyczka sztuki, kustosz dyplomowany, główna kuratorka zbiorów Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN. Absolwentka Uniwersytetu Warszawskiego (studia magisterskie w Instytucie Historii Sztuki UW w latach 1980–1986), doktor nauk o sztuce (2001). Głównym przedmiotem jej pracy zawodowej i naukowej jest sztuka i kultura wizualna Żydów XIX i XX wieku. Autorka licznych artykułów i publikacji, w tym książki „Między Ziemiańską a Montparnasse`em. Roman Kramszyk”, Warszawa 2004. W latach 1986–2005 (1999–2005 oddelegowana do MHŻP) pracowała w Muzeum Żydowskiego Instytutu Historycznego, gdzie zajmowała się naukowym opracowaniem zbiorów sztuki oraz była kuratorką wielu wystaw, m.in.: „Maurycy Trębacz 1861–1941” (1993), „Artur Markowicz 1872–1934. Wystawa monograficzna” (1995) – za którą otrzymała I nagrodę w konkursie „Najważniejsze Wydarzenie Muzealne Roku” organizowanym przez MKiDN; „Roman Kramszyk (1885–1942)” (1997) – wyróżnienie w konkursie „Najważniejsze Wydarzenie Muzealne Roku” organizowanym przez MKiDN; „Przyjaciele. Simon Mondzain, Jan Hrynkowski, Władysław Zawadowski” (1999).

Od 1999 roku pracuje w Muzeum Historii Żydów Polskich, obecnie jako główna kuratorka zbiorów. Prowadzi działalność dydaktyczną na Uniwersytecie Warszawskim w Zakładzie Hebraistyki na Wydziale Orientalistycznym – wykład kursowy *Sztuka żydowska / Jewish Art*. Od 2015 prowadzi zajęcia ze sztuki żydowskiej na Podyplomowych studiach polsko-żydowskich w Instytucie Badań Literackich PAN. Członkini Polskiego Instytutu Studiów nad Sztuką Świata i Polskiego Towarzystwa Studiów Jidyszystycznych.

dr hab. Zbigniew Rogalski, prof. AS w Szczecinie

Artysta sztuk wizualnych. Profesor na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuki w Szczecinie. Autor kilkudziesięciu wystaw indywidualnych i zbiorowych. Jego prace znajdują się w wielu międzynarodowych kolekcjach sztuki współczesnej, w zbiorach muzealnych i prywatnych: Fonds national d'art contemporain, Paryż; Palm Springs Art Museum, Rubell Museum, Miami; Susan and Michael Hort Collection, Nowy Jork; Burger Collection, Berlin; Sammlung Boros, Berlin; Museum Jerke, Recklinghausen; Muzeum Sztuki w Łodzi; Kolekcja Fundacji Sztuki Polskiej ING, Warszawa; Galeria Arsenał, Białystok; Kolekcja Zachęty Sztuki Współczesnej w Szczecinie; Muzeum Tatrzańskie w Zakopanem; Fundacja Rodziny Staraków, Warszawa.

W 2016 roku znalazł się w gronie stu najważniejszych malarzy postawangardy zaprezentowanych w publikacji „Vitamin P3. New Perspectives in Painting” wydawnictwa Phaidon. Stypendysta Ministra Kultury i Sztuki (2009, 2002), Center Cultural Andratx (2017), Visegrad Art Center, Praga (2013), Headlands Center for the Arts, San Francisco (2009), Martinique Art Residence, Martynika (2008), Research Council of Norway, National Academy of Fine Arts, Oslo (2002), Fundacji Kultury, Warszawa (2001). Laureat Grand Prix V Konkursu Malarstwa im. Eugeniusza Gepperta, Galeria BWA Awangarda, Wrocław (2001).

Wyróżnienie w konkursie „Bielska Jesień”, Galeria Bielska BWA, Bielsko-Biała (1999). Uczestnik projektu badawczego “Technologies of Imaging in Communication, Art and Social Sciences”, PWANI University, Kilifi, 2018. Mieszka i pracuje w Warszawie.

mgr inż. arch. Ewa Rombalska

Pełnomocniczka dyrektora Narodowego Instytutu Architektury i Urbanistyki w Warszawie. Studia na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Posiada uprawnienia budowlane, projektowe i wykonawcze. Członkini Stowarzyszenia Architektów Polskich SARP (4 kadencje prezes Zarządu Oddziału SARP Olsztyn).

Realizowała projekty architektoniczne w polskich biurach projektowych oraz w ramach własnej pracowni. Jest autorką budynków usługowych, kulturalnych, oświatowych, przemysłowych i mieszkalnych. Pracowała w różnych ciałach Izby Architektów od jej powstania. Przez wiele kadencji była członkinią Komisji Rewizyjnych Warmińsko-Mazurskiej Okręgowej Izby Architektów oraz Krajowej Izby Architektów. Sędzia konkursowy SARP. Członkini Komisji Urbanistyczno-Architektonicznych w kilku miastach województwa warmińsko-mazurskiego. Brała udział w wielu konkursach architektonicznych organizowanych przy udziale SARP jako uczestniczka, sędzia i sekretarz konkursów. W Narodowym Instytucie Architektury i Urbanistyki zajmuje się organizowaniem konkursu dyplomów NIAIU, konferencji architektoniczno-urbanistycznych, wystaw i spotkań. Organizuje współpracę NIAIU ze Stowarzyszeniem Architektów Polskich, Narodowym Stowarzyszeniem Architektów Ukrainy, Izbą Architektów RP, Wydziałami Architektury i innymi podmiotami, jak np. Międzynarodowe Targi Poznańskie, Agencja Rozwoju Gdyni, Narodowy Instytut Dziedzictwa.

dr Monika Rydiger

Historyczka i krytyczka sztuki. Absolwentka Uniwersytetu Jagiellońskiego, doktor nauk humanistycznych z zakresu historii sztuki, kuratorka w galerii Międzynarodowego Centrum Kultury w Krakowie oraz wykładowczyni na krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Autorka tekstów poświęconych sztuce współczesnej, szczególnie rzeźbie i sztuce publicznej. Członkini Polskiej Sekcji AICA (Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki) oraz wiceprezesa Krakowskiego Oddziału Stowarzyszenia Historyków Sztuki. Kuratorka i współkuratorka wystaw w galerii MCK, m.in. „Polowanie na awangardę. Zakazana sztuka w Trzeciej Rzeszy” (Galeria MCK, 2011, Kunstmuseum Mülheim an der Ruhr, 2012), „Pamięć. Rejestry i terytoria” (2014), „Makom. Dani Karavan. Esencja miejsca” (2015), „Max Ernst. Sny ornitologa” (2016), „Skopje. Miasto, architektura i sztuka solidarności” (2019), „Niechciana stołeczność. Architektura i urbanistyka Krakowa w czasie okupacji niemieckiej” 1939–1945 (2022), „W Ukrainie. Justyna Mielnikiewicz” (2022).

dr hab. Bartłomiej Struzik, prof. ASP

Absolwent Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Dyplom na Wydziale Rzeźby pod kierunkiem prof. Jerzego Nowakowskiego. Od 2017 kieruje Katedrą Projektowania Architektoniczno-Rzeźbiarskiego Wydziału Rzeźby. Od 2020 roku prorektor macierzystej uczelni. Przewodniczący Rady Programowej Somaesthetics and the Arts Center. Członek międzynarodowych stowarzyszeń: Centre for Art, Society and Transformation, Melbourne Australia, Moving.Lab – European Interdisciplinary Laboratory of Culture and Education w Luksemburgu. Członek Europejskiego Parlamentu Kultury. W latach 2015–2020 profesor wizytujący w Hubei Institute of Fine Arts. Laureat międzynarodowych konkursów, głównie w Japonii, m.in. Kajima Sculpture – Architecture – Space Competition w Tokio, Kanazawa Machinaka Sculpture Competition, Sakaide Art Grand Prix, Kobe Biennale, Wa-no Contemporary w Takamatsu. Stypendysta Ministra Kultury, laureat Stypendium Twórczego Prezydenta Miasta Krakowa. Odbył staż dydaktyczny w Zürcher Hochschule der Künste w Szwajcarii. Research scholar na uniwersytecie Florida Atlantic University w USA. Wykłady gościnne i udział w sympozjach w wielu uczelniach artystycznych w Europie, Australii, Chinach i Izraelu. Odznaczony Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Kamila Szejnoch

Artystka wizualna; zajmuje się sztuką w przestrzeni publicznej – realizuje instalacje, rzeźby oraz interwencje miejskie, m.in. w Warszawie, Oslo, Belgradzie, Birmingham, Kijowie, Aarhus i Waszyngtonie. Absolwentka Wydziału Rzeźby warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych (2005), Instytutu Polityki Społecznej Uniwersytetu Warszawskiego (2003), a także Dutch Art Institute (Public Research & Practice in Art) w Holandii. Stypendystka Ministra Kultury, Funduszu Wyszehradzkiego oraz rządu Szwajcarii. Podczas realizacji swoich projektów współpracowała m.in. z Centrum Sztuki Współczesnej „Łaźnia” (Gdańsk), Galerią Studio (Warszawa), Incheon Art Platform (Korea Południowa), Smithsonian American Art Museum w Waszyngtonie, Europejską Stolicą Kultury Wrocław 2016, Płowdiw 2019 oraz Eleusis 2023.

mgr Karolina Szykier-Koszucka

Dyrektorka Zespołu Szkół Lauder Morasha; politolożka, animatorka kultury, pomysłodawczyni i dyrektorka Festiwalu Kultury Żydowskiej Simcha we Wrocławiu (1999–2008), aktywna działaczka społeczności żydowskiej, zaangażowana w projekty kulturalne, religijne i społeczne. Dyrektorka Fundacji Pamięć i Przyszłość upamiętniającej Sprawiedliwych Wśród Narodów Świata, organizatora konkursu na upamiętnienie Ratującym-Ocaleni. Stypendystka Melton Education Center Hebrew University, JDC Buncher Program, Yakar Program, Nachum Goldman Program, Paideia, Oranim College.

Joanna Torchala

Historyczka sztuki. Absolwentka Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, kustoszka w Muzeum Rzeźby im. Xawerego Dunikowskiego w Królikarni, Oddziale Muzeum Narodowego w Warszawie. Zajmuje się badaniami nad rzeźbą współczesną, w szczególności życiem i twórczością Xawerego Dunikowskiego, a także popularyzacją tej dziedziny sztuki. Kuratorka i współkuratorka wielu wystaw monograficznych i problemowych, między innymi: „Xawery Dunikowski. Malarstwo” (2021), „Maria Papa-Rostkowska. Kobieta z marmuru” (2014), „Niepokorny. Xawery Dunikowski” (CRP Orońsko, 2011), „Constantin Brâncuși – fotograf” (2009), „Różowa intuicja” (2008), Autorka esejów i not w wydawnictwach albumowych i publikacjach towarzyszących wystawom.

prof. dr hab. Piotr Welk

Studiował na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Dyplom uzyskał w roku 1998 w pracowni prof. Waldemara Świerzego. Związany zawodowo z macierzystą uczelnią w ramach Instytutu Badań Przestrzeni Publicznej, Wydziału Grafiki, prowadzi pracownię Multimedialnej Kreacji Artystycznej. Pracuje w obszarze nowych technik i technologii graficznych, zwanych niekiedy grafiką cyfrową, wykorzystywanych w animacji, filmie i strategiach komunikacji wizualnej, które dają ogromne, nieznane jeszcze do niedawna, możliwości precyzyjnego obrazowania. Zajmuje się plakatem, opracowaniem graficznym książek, rysunkiem, malarstwem, fotografią, wideoartem. Tworzy grafiki komputerowe w technikach 2D i 3D, animacje komputerowe i efekty specjalne do filmów animowanych. Jest autorem instalacji multimedialnych. W plakacie łączy technikę tradycyjną z grafiką komputerową.

Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Instytucja
zarządzająca
programem

CENTRUM
RZEŻBY
POLSKIEJ

Mecenas
Centrum Rzeźby
Polskiej w Orońsku

Polska Grupa Energetyczna

Partner

GRANITY SKWARA
KAMIEŃ NATURALNY

